

## »Naš car ima za svašta zakon« Kolonijalna modernost i nacionalni identitet u bosanskohercegovačkoj književnosti austrougarskog razdoblja<sup>1</sup>

### Apstrakt

Ovaj članak ispituje narativnu konstrukciju nacionalnih identiteta i recepciju društvene modernizacije u bosanskohercegovačkoj književnosti austrougarskog razdoblja (1878–1918). Na primerima iz dela Edhema Mulabdića, Petra Kočića, Svetozara Ćorovića i Radovana Tunguz-Perovića Nevesinjskog, objašnjava se zašto mnogi bosanski pisci smatraju da je od ključnog značaja za »opstanak nacionalnog identiteta« etničke zajednice sa kojom se identifikuju upravo rasprava o društvenoj modernizaciji. Takođe, dokazuje se da se modernizacijski procesi u delu mnogih bosanskohercegovačkih pisaca poistovećuju sa specifičnom, kolonijalnom politikom koju je Dvojna monarhija sprovodila u zemlji.

### Povzetek

Ta članek raziskuje narativno konstrukciju nacionalnih identiteta in recepcijo družbene modernizacije v bosensko-hercegovski književnosti v avstroogrskem obdobju (1878-1918). Na primerih iz del Edhema Mulabdića, Petra Kočića, Svetozara Ćorovića in Radovana Tunguz-Perovića Nevesinjskega, razlaga, zakaj je za številne bosanska pisatelje prav razprava o družbeni modernizaciji ključnega pomena za »obstoje nacionalne identitete« etnične skupnosti, s katero se identificira. Prav tako dokazuje, da so modernizacijski procesi v delu številnih bosensko-hercegovskih pisateljev poistoveteni s specifično, kolonialno politiko, ki jo je dvojna monarhija izvajala v deželi.

**Ključne reči:** bosanskohercegovačka književnost 1878–1918, postkolonijalne studije, modernizacija, nacionalni identitet, Edhem Mulabdić, Petar Kočić, Svetozar Ćorović, Radovan Tunguz-Perović Nevesinjski

**Ključne besede:** bosensko-hercegovska književnost 1878-1918, postkolonijalne študije, modernizacija, nacionalna identiteta, Edhem Mulabdić, Petar Kočić, Svetozar Ćorović, Radovan Tunguz-Perović Nevesinjski

### 1 Uvod

Okupacija Bosne i Hercegovine od Austro-Ugarske (1878) značila je za stanovništvo ove bivše osmanske pokrajine pravi kulturni preokret. Ubrzo nakon uspešnog okončavanja tromesečnog rata protiv bosanskih ustanika, austrougarske vlasti su počele da grade puteve, pruge, fabrike, škole i zatvore, da bi krajem 1881. uvele i obaveznu vojnu službu. Međutim, suprotno slici koju je Dvojna monarhija u to vreme širila o sebi i o svojoj »civilizacijskoj misiji« (*civilizing mission*, up. Okey 2007), austrougarska okupacija Bosne i Hercegovine nije predstavljala nikakvu antropofilsku inicijativu jedne milosrdne velesile, zabrinute za dobrobit stanovništva jedne pogranične osmanske provincije. Naprotiv, Austro-Ugarska je u Bosni nastojala da konsoliduje svoju moć i uspostavi hegemoniju

---

<sup>1</sup> Ova studija napisana je kao rezultat istraživanja koja je autor mogao da sprovede zahvaljujući stipendiji Fondacije za naučna istraživanja Flandrije (FWO – Vlaanderen / Research Foundation - Flanders). Autor se želi zahvaliti i dr Vladimiru Zoriću, koji je čitao i komentarisao jednu raniju verziju ovog rada, na njegovim korisnim primedbama.

nalik kolonijalnoj sili. (Donia 2007) Kada je reč o modernizaciji koja Monarhija sprovodi u Bosni, ne mislim samo na materijalnu i tehničku modernizaciju zemlje (industrializaciju, urbanizaciju, moderniju infrastrukturu i brže komunikacijske mogućnosti...), ni na kapitalističko preuređivanje mahom feudalne ekonomije i strukture društva. Mislim takođe na nastanak novog društvenog poretka, zasnovanog na sistemu zakona i novog poimanja vlasti. Umesto pukom fizičkom silom, moderni državni aparat nastoji da svoje podanike disciplinuje, kontroliše i sebi podređuje pomoću sofisticirane mreže kasarni, sudova, vaspitnih i kaznenih zavoda, i njima svojstvenim diskurzivnim praksama. Novo funkcionisanje moći podrazumeva jedan drugi, panoptički nadzor nad pojedincima i istovremeno proizvodi jednu novu, modernu subjektivnost. Postepeni prelaz zapadnoevropskih društava u 18. i 19. veku na ovakav društveni poredak i funkcionisanje moći sjajno je opisao Michel Foucault. (Foucault 1975) Prelaz na ovaj moderni društveni poredak se, međutim, u Bosni i Hercegovini događa upravo dolaskom Austro-Ugarske i uspostavljanjem njene u velikoj meri birokratizovane uprave.<sup>2</sup> Ovi materijalni i društveni modernizacijski procesi postaju omiljena, ali ujedno i veoma kontroverzna tema u bosanskohercegovačkoj književnosti toga vremena.<sup>3</sup> Književni tekstovi tog vremena mogu nam pružiti uvid u svu kompleksnost ove društvene (kolonijalne) modernizacije, jer, kako piše Ania Loomba,

[...] literary texts do not simply reflect dominant ideologies, but encode the tensions, complexities and nuances within colonial cultures. Literature is an important »contact zone«, to use Mary Louise Pratt's term, where »transculturation takes place in all its complexity«. Literature written on both sides of the colonial divide often absorbs, appropriates and inscribes aspects of the »other« culture, creating new genres, ideas and identities in the process. Finally, literature is also an important means of appropriating, inverting or challenging dominant means of representation and colonial ideologies. (Loomba 2000: 70–71)

Na primerima iz dela Edhema Mulabdića, Petra Kočića, Svetozara Ćorovića i Radovana Tunguz-Perovića Nevesinjskog, ovaj članak ispituje narativnu konstrukciju nacionalnih identiteta i recepciju modernizacijskih procesa u bosanskohercegovačkoj književnosti austrougarskog razdoblja. Pokušaću da objasnim zašto mnogi bosanski pisci smatraju da je od ključnog značaja za »opstanak nacionalnog identiteta« etničke zajednice sa kojom se identifikuju upravo rasprava o društvenoj modernizaciji. Takođe, pokazaću da se modernizacijski procesi u delu mnogih bosanskih<sup>4</sup> pisaca poistovećuju sa specifičnom, kolonijalnom politikom koju je Dvojna monarhija sprovodila u zemlji.

---

<sup>2</sup> Naravno da je i Osmansko carstvo počev od 1839, u okviru Tanzimata, preduzelo korake da modernizuje svoj državni aparat, po ugledu na zapadnoevropske države. Međutim, u Bosni i Hercegovini su se begovi, smatrajući da reforme ugrožavaju njihov ekonomski povlašćen položaj, žestoko usprotivili sprovođenju Tanzimata, tako da je po tom pitanju bilo postignuto veoma malo. (Malcolm: 1994: 119–130)

<sup>3</sup> Kasnije će ova problematika zauzeti centralno mesto u Andrićevoj književnoj reprezentaciji austrougarskog vremena. O tome videti Milutinović 2004.

<sup>4</sup> U skladu sa danas u svetu i u Bosni i Hercegovini prihvaćenom praksom, pridev *bosanskohercegovački* ili *bosanski* ovde ne podrazumeva religiozni, etnički ili nacionalni identitet, već upućuje na pripadnost Bosni i Hercegovini, dok se pridev *bošnjački* u ovom tekstu koristi kao nacionalni označitelj za pripadnike (i književnost) etničke grupe koja se u SFRJ zvala (*bosanski*) *Muslimani*.

## 2 »Za dobrobit nacije«: Mulabdićevo *Zeleno busenje*

Mulabdićevo *Zeleno busenje* (1898) i Osman-Azizov nešto ranije objavljen roman *Bez nade* (1895) prvi su bošnjački romani, i iz tog razloga ih savremena bošnjačka kritika smatra kamenom temeljcem moderne bošnjačke književnosti. (Rivzić 1994: 200–234) Pokušaću pokazati da svojom tematikom i načinom pripovedanja Mulabdićev roman zaista odgovara ključnoj ulozi koju je Benedict Anderson dodelio romanu u procesima zamišljanja nacionalnog identiteta. (Anderson 1993: 30) Mene ovde pre svega zanima, prvo, kako je Mulabdić, čineći muslimansku zajednicu kolektivnim subjektom jednog istorijskog narativa i ispisujući priču o njenom kolektivnom identitetu, stvorio roman koji ima kako pedagoška, tako i performativna obeležja nacionalističkog diskursa kako ga definiše Homi Bhabha. (Bhabha 1994b: 139–170) Drugo, pojasniću kako Mulabdićev roman učestvuje u raspravi unutar tadašnje bošnjačke zajednice oko stava koji treba zauzeti prema okupaciji i prema novom društvenom poretku koji je Austro-Ugarska u Bosni uspostavila. U romanu, koji je nastao u okvirima prosvetiteljsko-didaktičke paradigme, pripovedač predstavlja austrougarsku okupaciju kao istorijsku prekretnicu za celu bošnjačku zajednicu. Ako možemo verovati pripovedaču, muslimanska zajednica prema tom preokretu treba da zauzme stav, jer je u pitanju je njen opstanak i budućnost. Pretendujući na realistično prikazivanje istorijske i društvene stvarnosti sa naročitim naglaskom na *mimesis*, sveznajući pripovedač u stvari velikim delom propagira etičko-moralističke stavove i političke ideje samog autora. Međutim, Mulabdić u biti stvara karikaturalnu, pojednostavljenu predstavu o političkoj i ideološkoj podeljenosti unutar Bošnjaka, kao i o pripadnicima drugih etnija i njihovom stavu prema okupaciji. Sažeto ću pokazati kako se to ispoljava u romanu preko zapleta, crno-bele karakterizacije likova (i simpatije pripovedača prema njima) i stereotipnih slika kako drugih etničkih grupa, tako i samog okupatora.

Priča počinje na samom početku okupacije, kad austrijska vojska prelazi Savu i približava se Maglaju, varošici u centralnoj Bosni. Uporedo s tim, pripovedač prati sudbinu jedne muslimanske porodice u Maglaju: tri sina i udovice rahmetli Omerefendije. Prikazujući njihov odnos (i odnos njihovih prijatelja, komšija, itd.) prema okupaciji i njihovih avantura tokom tog burnog vremena, narator otkriva različite stavove bosanskih muslimana u odnosu na austrougarsku okupaciju, ali na takav način da je, kao što je Damir Šabotić s pravom primetio, svaki pojedinačni ideološki koncept utelovljen u određenom liku kao njegovom glasnogovorniku. (Šabotić 2004: 235) Ahmet, glavni lik romana, predstavljen je kao romantičarski tip koji je spreman da se žrtvuje za dobrobit domovine i nacije, a istovremeno otelovljuje epski kodeks ponašanja koji je tadašnjoj čitalačkoj publici, vaspitanoj na narodnim pesmama, bio toliko blizak. U njegovom liku se, dakle, raspoznaju dva različita diskurzivna sloja: jedan izvire iz književnih konvencija epske poezije i njenih patrijarhalnih vrednosti, a drugi proizilazi iz nacionalističkog političkog programa, koji teži ka formiranju nacionalnih država/nacija-država. Ahmet naglašava ne samo svoje verske dužnosti i navodno moralne obaveze prema kolektivu u ovom prelomnom istorijskom trenutku, već i artikuliše stav o povezanosti pojedinca sa (mitskim) precima. Ispunjavanje njihovog amaneta podrazumeva

ponašanje u skladu sa epskim kulturnim kodom, te se odbrana domovine ističe kao jedini mogući *moralni imperativ*:

Ta zašto čovjek živi? Ako živi, da se sprema za ovaj svijet pa da onda umre, kako i treba da radi pravi turčin, ima li onda boljeg mejdana od boja za domovinu, a da stečeš onaj svijet, da i svom rodu pomogneš, da – najposlije pokažeš da si potomak Hrnjica i Halila? Tako je Ahmet umovao. (Mulabdić 1991: 63)

Međutim, ovaj etički imperativ može da se čita i kao imperativ nacionaliste, jer Ahmet napušta svoju voljenu Ajišu i, umesto nje, bira domovinu. Ahmet se, zato, priključuje buntovnicima koji će se pod vođstvom Hadži-Selimage boriti protiv austrougarske vojske. Time on ilustruje nacionalističko insistiranje na ideološkoj homogenizaciji etničke zajednice, tj. da se navodno za dobrobit nacije zauzme jedan te isti stav prema »opasnostima koje ugrožavaju njen opstanak«. Njegov izbor jeste izbor tipskog epskog junaka, koji ide u boj umesto da ostane kod svoje voljene Ajiše<sup>5</sup>, pretpostavljajući time interes kolektiva željama individua. Ali njegova konačna smrt na bojnopolju ne znači ništa drugo do žrtvovanje života na oltaru domovine, što je logičan čin na koji istiniti patriota treba biti spreman. U njegovom liku, nacionalistička ideologija se *maskira* u epski kod i kopira njegove vrednosti. (up. Šabotić 2004: 234–235, 237–238)

Za razliku od Ahmeta, Mehmed, najstariji Omer-efendijin sin, koji radi kao činovnik u sudu, ponaša se u skladu sa instrukcijama sultana koje nalažu da se mirno sačeka austrougarski okupator i da mu se ne pruža otpor. Taj stav je na samom početku romana verovatno najjasnije istakao Mehmedov kolega Numan-efendija, koji kod kajmekama okupljenom narodu kaže:

Ja mislim, braćo, kad iznijet ne moremo s carskom vojskom, da ne treba da se u ludo krv proljeva? Mi se biti nećemo; a pogotovo mi ovdje carski službenici treba da slušamo što nam car naš poručuje. (Mulabdić 1991: 61)

Na više mesta je Mulabdićev narator odobrio ovaj stav, bilo neposrednim komentarama poput »[s]vi prihvatiše ove mudre riječi Numan-efendijine i doskora se sve razide« (Mulabdić 1991: 62), bilo raspletom događaja, koji ovom stavu daje za pravo, ili pak negativnom karakterizacijom pripadnika Hadži-Selimagine vojske: »bijahu sami seljaci, sluge i cigani. [...] građanina ni od lijeka osim Ahmeta i dvojice mu drugova.« (Mulabdić 1991: 79) Uostalom, Hadži-Selimagina vojska je predstavljena pre kao četa razbojnika nego kao hrabra vojska rodoljubivih junaka: da bi se snabdeli oružjem, prete muhtaru Omeragu da im otvori dućan gde drži puške koje mu je sud dao na čuvanje. (80) Dalje, neki ustanici su, da bi se osvetili onim »murtatima i kukavicama«, hteli da zapale kuće aga i trgovaca koji su odbili da im se pridruže. (85, 87, 125) Mehmed pripada stanovnicima Maglaja koji su ostali u gradu, i koji će austrougarskim trupama poželeti dobrodošlicu i uveriti ih da se »pravi građani« neće buniti protiv njih. Ipak, kadija upozorava austrijske trupe da

---

<sup>5</sup> Na jednom mestu, kad se oprašta od Ajiše, Ahmet naturalizuje patrijarhalni diskurs rodni uloga i objašnjava joj da mu je *dužnost* da ide u boj: »Mi muškinje stvoreni smo da idemo u boj, da čuvamo vas, sibijan.« (Mulabdić 1991: 71)

»nijesmo odgovorni za sve jer imade i u nas ludih glava pa prijetite čak i nama što nećemo bojal« (90)

Najmlađi sin, Alija, sa ženskim članovima porodice napušta Maglaj i preseljava se na porodično imanje u Trninama. Ovaj potez omogućava pripovedaču ne samo da prati okupaciju iz perspektive mirnih, ali uplašanih muslimanskih građana Maglaja, već i da se fokusira na život na selu i na međuetničke odnose hrišćana i muslimana. Prvi hrišćani koji se pojavljuju u romanu su »onaj naduti i podmukli« Arsen Perić, »suludi« Joso Blagojević i Anduša, »poznata udovica, krčmarica i žena na svakakvu glasu.« Oni se »vesele Švabi, žele kraj gospodstvu turskom« i svoj jad i gnev »sasp[u] u oči njemu koji nikad nije ni mrava očepio.« (96) Oštra jezika dočekuju Mehmeda kad on iz Maglaja kreće prema Trninama, da se pridruži svojim: »Čini mi se, Meo, da je odzvonilo tvom sudu, vašem gospodstvu. [...] Ej, Bože, tebi vála, kad nam dođe Švabo, kad nam dođe babo! Nema, prođe tursko, što bi, bi....« (96) Pored ovog (stereo)tipa hrišćanina koji otelovljuje mržnju prema muslimanima, postoji u romanu i drugi hrišćanski stereotip, koji takođe potpuno odgovara begovskoj ideologiji, odnosno omogućava narcističko stvaranje pozitivnog autostereotipa o agi, voljenom od strane svojih kmetova. U pitanju je (stereo)tip vernog kmeta, koji ni u najtežem zlu ne napušta svoga agu, rado mu pruža gostoprimstvo, kao što to radi »čestiti kmet Lazar« i ostali seljaci koji su »dijelili tugu sa svojim agama.« (136 i sl.) Lazar je u toj meri »odan svom gospodaru« da čak i nakon smene vlasti bez kolebanja svom agi daje trećinu, spreman da trpi psoske i izrugivanje ostalih seljaka:

[...] bijaše usto ljudi koji napuniše seljacima uši da ova promjena i nije ništa drugo nego da se svak izravna, to seljaci mahom postaše svoji gospodari, a age se ne usudiše po svoju tretinu. Ali Lazar to ništa nije čuo, on je svoje age ljubio i štovao, a u ovo doba godine znao da se u njihovu ambaru staro izmaklo, a novo ne prispjelo, pa natovarivao nove šenice i dotjerao svom agi. Sve je selo graknulo na njega, grdili ga i psovali, al' on ne obazirući se zamače za svojim konjčecom u Maglaj. (205)

Zanimljivo je da slika austrougarskih vojnika<sup>6</sup> takođe podupire ideologiju begovata, i potpuno korespondira sa slikom koju je Austro-Ugarska o sebi širila. U romanu je Austro-Ugarska otelovljenje jedne moderne svetske sile koja ima zadatak da Bosnu i njene stanovnike, naročito muslimane, podigne na viši kulturni nivo i približi ih zapadnoevropskoj civilizaciji. Ovakvo tumačenje austrougarske okupacije bi se moglo shvatiti kao primer reakcije kolonizovanog koju je Elleke Boehmer nazvala *prianjanjem idejama kolonizatora*, odnosno *usvajanjem* njegovih pogleda. (Boehmer 1995: 105–106) Misli se na to da kolonizovani nacionalista usvaja civilizatorski pogled kolonizatora u potpunosti i želi da još vatrenije sprovede njegovu civilizatorsku misiju. Ovu težnju dobro ilustruje priča o tome kako Alija i njegov jaran Mustafa (Ajišin brat, sin Muharemage)

---

<sup>6</sup> Iako je slika austrougarske vojske uglavnom pozitivna, da ne bude cela priča previše ružičasta, Mulabdić ne propušta priliku da pokaže da i među austrijskim vojnicima ima loših momaka. Jedan od njih zajedno sa još trojicom, silom traže pare od Mehmedefendijine porodice, puškom im prete i čak ubijaju Omerefendinicu. Međutim, kasnije se ispostavlja da je on, »sasvim slučajno«, poreklom Crnogorac. (200) Crnogorac na kraju priče ne izmiče svojoj zasluženju kazni, potvrđujući poslovični red i disciplinu koji u austrougarskoj vojsci vladaju.

krišom uče »švapsku jaziju« (najverovatnije se misli na latinsko, a ne na gotsko pismo) od jednog austrougarskog vojnika:

I učili su slovo po slovo, a od silne radosti ne vjerovali sami sebi da pravo čitaju, tražili ta slova na drugim stranicama, da ih poznaju, pa onda pokušavali, da ih napišu. A koliko veselja za njih kad oprezno nabadajuć slovo po slovo pročitase prvu riječ! U isti čas i radost i iznenađenje! Nekoliko časaka gledali jedan u drugog od silne radosti, onda opet listaj i traži, da još koju riječ sastave. Kad god bi začuli u drugoj sobi govor il' tutanj kakav, munjevitom bi brzinom turili knjižicu pod jastuk. Nijesu mogli unaprijed znati šta bi im stariji rekli, al' znali su toliko da uče »švapsku« jaziju, pa krili to kô zmija noge. Ako bi im to oni i odobrili, bolje je da saznaju poslije kad oni nauče bar ono dokle je vojnik zabilježio. (215)

Štaviše, jedan austrougarski činovnik će savetovati Mehmedu da pošalje svog brata Aliju »na nauku.« (226) Razgovori, koje Mehmed o tom predlogu vodi sa svojim poznanicima Mulabdiću pružaju povod da još jednom ukaže na »štetnost« ideološke podeljenosti muslimana. Jedan deo njih se, tako to barem sveznajući pripovedač predstavlja, ne može osloboditi svojih uskih pogleda i nikako ne može shvatiti potrebu muslimana za napretkom. Da li su to slučajno isti oni muslimani, koji su i ranije mrzeli Osmanlije: »oni koji su prije zazirali od suda, prezirali Osmanlije, [...] oni sad u Švabi gledaju drugog Osmanliju?« (202) Primer ovih muslimana, koji su predstavljeni kao konzervativci i verski fanatici čini Ajišin otac, Muharemaga. Kad sazna da je njegov sin »prihvatio njihovu jaziju« (229), Muharemaga gotovo da pobesni. Mulabdićevo stanovništvo je, opet, verovatno iskazano rečima mudrog Numan-efendije: »ono što su djeca naučila njihovo pismo, a da niko nije znao, to je starješinama opomena; kad ih oni ne napućuju na nauku, djeca onda sama to čine.« (231) I ova se epizoda završava poučnim raspletom: Alija na kraju romana odlazi da studira u Sarajevu, a Mustafa, kome njegov otac nije dozvolio da studira, propija se.

Kao što je to isticao i Damir Šabotić (2004: 241), naslov romana *Zeleno busenje* stoga treba shvatiti kao metaforu koja je objašnjena u poslednjem pasusu romana, gde Alija obilazi grobove svih onih koji su stradali za vreme okupacije: svoje majke, svog brata, kao i spomenik palim austrougarskim vojnicima: »Sve je obišao, suzna oka, promatrao ove nevine žrtve onog vremena, sudbine, koje je sada pokrivalo zeleno busenje...« Ne samo što će zeleno busenje pokrivati sve uzaludne žrtve otpora novom društvenom uređenju i oblicima života, već će na isti način novi sistem zameniti stari sistem i način života. Svojim romanom, Mulabdić je, naravno, u okviru već naznačenog, prosvetiteljskog književnog modela, u principu branio ekonomske i socijalne interese klase<sup>7</sup> kojoj pripada i predstavljao njihov interes kao interes sveukupnog bošnjačkog *nacionalnog* kolektiva. Zanimajući (ili prećutkujući) socijalne i klasne razlike unutar same muslimanske zajednice, pripovedač istovremeno marginalizuje svoje ideološke neistomišljenike kao verske

---

<sup>7</sup> Mulabdić je, uz Mehmed-bega Kapetanovića i Safvet-bega Bašagića, pripadao sloju bogatih i obrazovanih muslimana koji je mogao da računa na blagonaklonost austrougarskih zvaničnika, naročito za vreme Benjamina Kállaya. Kállay je, naime, muslimanske begove, pogotovo veleposednike među njima, smatrao vodećom klasom, a time i jedinim državotvornim faktorom u Bosni. Smatrao je da treba očuvati njihov feudalni posed i rado ih je upoređivao sa mađarskim veleposednicima i njihovim političkim uticajem u Ugarskoj. (Kraljačić 1987: 499–508)

fanatike i konzervativce (Muhareмага) ili im, pak, oprašta mladalački entuzijizam romantičarskih sanjara (Ahmet i njegovi drugovi), s ciljem da kreira sliku o homogenoj nacionalnoj zajednici, odnosno da potvrdi potrebu da ona razmišlja i ponaša se kao homogena celina. Svojim romanom, Mulabdić je ispisao klasičan nacionalistički narativ o »sudbini« sopstvene nacionalne zajednice i njenom kretanju kroz vreme-prostor, ocrtavajući ujedno i pravac u kome ona treba da krene: putem modernizacije, a putokaz je, u to nema sumnje, Austro-Ugarska i njena uprava.

### 3 Kako disciplinovati subjekt: zakon, sud i vojska

Međutim, drugi bosanskohercegovački pisci, pogotovo srpski, predstavljali su naglu modernizaciju zemlje kao nešto kobno, pogotovo njen negativan nusprodukt – austrougarsku birokratiju. Za razliku od Mulabdića ili Osman-Aziza, oni modernizaciju koju Austro-Ugarska u Bosni sprovodi nisu ni najmanje shvatali kao društveni napredak, iako su se slični procesi nesumnjivo odvijali i u susednoj »slobodnoj državi« Srbiji, koji su bosanski Srbi toliko idealizovali od kad je ona počela razvijati svoju državnost. Naročito je zanimljiv njihov odnos prema onom aspektu austrougarske uprave koji je, kao što je već označeno, podrazumevao i određeno »disciplinovanje« stanovništva putem zakona i institucija gradske uprave, suda, zatvora i vojne službe. Već u prvoj Kočićevoj priči, *Tuba*, tema vojne službe biće predstavljena u izrazito negativnom svetlu. Čim knez deli »pozovke« za regrute, celo se Kočićevo selo maltene zavija u crno:

Cijelim selom obladala žalost. Nigdje se ne čuje pjesme. Samo što gdjekad tužno odjekne ona soldačka:

Mislio sam da me ženi babo,  
Ali me je oženio Švabo –  
Oj, devojko, draga dušo moja,  
Oj, devojko, draga Maro moja! Itd.

Kad su istom počeli primati soldate, narod ih je ispraćao kao u rat. Po varošima se moglo vidjeti kako se majke sa sinovskim odijelom po blatu valjaju i lupaju očajnički u prsa. Da ti je srce od kamena, morao bi pustiti suzu nježnog saučešća. (Kočić 1967a: 39-40)

Nakon što njen voljeni Blagi umre za vreme vojne službe u Gracu, Tuba nariče »Najo dra-ga, ume-me-te nas Gra-a-ac!« (Kočić 1967a: 51) Njen plač nas podseća na kletvu Spasenije Savine, koja u istoj pripovesti proklinje Grac, kao odgovor na tvrdnju kneza da momci ne idu u Beč, već u, Bosni mnogo bliži, Grac: »E, jes', Grac mu se rekne, vatra ga sagorela!« (Kočić 1967a: 40)

Radovan Tunguz-Perović Nevesinjski, pak, u prvom poglavlju svog »romana« *Iz zemlje plača* svesno koristi čitalačkoj publici poznatu etničku stereotipiju<sup>8</sup>, da bi napravio grotesku od austrougarske vojske i sudbine Bosanaca u njoj: preko etničkih (i rodnih) stereotipa, pripovedač svesno ide u susret očekivanjima čitalaca i njihovim patriotskim osećanjima. Pripovedač na sledeći

---

<sup>8</sup> Zanimljivo je da će se tokom Prvog svetskog rata i nakon njega upravo razvijati stereotip o »hrabrim Bošnjacima« (*brave Bosniaken*) u austrougarskoj vojsci. (Strigl 2006) O stvaranju bosanskog regimenta i njegovoj ulozi tokom Prvog svetskog rata videti Schachinger 1994.

način priča kako su dva glavna junaka iz kršne Hercegovine, nerazdvojni kumovi Srbin Krsto i musliman Mujo, počeli svoju vojnu službu:

Poslije zakletve – Krstove pred krstom i jevanđeljem a Mujove pred koranom i ibrikom – u kojoj su obojica pred riječima »hoću« i »vjerno« izgovarali u sebi i za sebe »ne«, nadležni ih zajmiše s čitavom gomilom vrsnih im zemljaka, probranih momaka sve boljim od boljega, put prokletog ćesarevog Beča. – Kako im je bilo služiti tuđega cara od tuđe krvi, jezika, vjere i zakona a u tuđoj zemlji – to samo njihova izmučena duša zna. Tamo ih obukoše u plave soldačke haljine, natovariše im na leđa teške telećake a u ruke utrpaše puške i tesake, i stadoše ih muštrati po njemački. Sudbina slijepog međeda, koga Ciganin batinom na vrućoj ploči uči igrati, lakša je od sudbine bosanskog soldata, bar u toliko što je međed beslovna životinja. (Nevesinjski 1906: 10)

Jedan drugi duhoviti autostereotip, kojim pripovedač objašnjava otpor domorodaca prema modernizaciji, jeste predstavljanje obojice Hercegovaca kao *dece prirode*, koja se zbog svoje divlje naravi nikako ne mogu prilagoditi krutom austrougarskom zakonu i bezdušnoj disciplini. Nevesinjski u prikazivanju ovog stereotipa poseže za metaforom neukrotive slobode, utelovljene u slici sokola kome su potkresali krila i osakatili kljun i kandže, s ciljem da ga ukrote i onesposobe za lov i *prirodan* način života:

Čita slika dva sokola, čiju su vazdušno-planinsku slobodu okoreli bezdušnici sapeli gvozdenim šipkama zatvorene i tijesne krletke; čija su krila nestašna đečina istrizala tupim nožicama, a čije su kukaste kljunove i oštre kandže isjekli zarđali britvulini iz ruku čiftinskih rđa. U hapsu su odležali po mjesec dana. Više ne. Kao novacima i gorštacima, nenaviknutim na ukroćenost i »regule«, nadležni su im pogledali za ovaj mah kroz prste i pošteđeli ih od strožije kazne – kao za »prvi put«. (Nevesinjski 1906: 13)

Uporedo sa predstavom o dvojici junaka kao deci prirode pojavljuje se njihov navodno urođeni otpor prema nemačkom jeziku i ideja da narodska duša ne trpi strani jezik: »Sve za sve im bijaše teško učiti komandu na njemačkom jeziku. I na nju ne mogahu obiknuti nikako – je li Boga živa. Lakše im bijaše po cio dan marširati pod potupunom opremom, no tri švapske riječi izgovoriti. Naročito Mujo.« (13) Naravno, tokom vojnih vežbi i manevara u Tirolu, »Švabi [Austrijanci] i Pemci [Česi] nijesu mogli izdržati« (36), dok su se Hercegovci junački nosili sa svim teškoćama. Uostalom, prisutan je i poseban oblik rodne ili seksualne stereotipizacije, takođe vezan za predstavu o »divljem« karakteru naših Hercegovaca, a to je stereotip o kršnom, fizički dobro razvijenom muškarcu, koji je za žene druge, »civilizovanije« etnije vizuelno (i seksualno) izuzetno privlačan (što pretpostavlja da su i njihovi »civilizovani« muškarci slabici i zato znatno manje seksepilni). Nakon opisa loše hrane u vojsci, pripovedač dodaje da to za dvojicu glavnih junaka, Muja i Krsta, nije ni bilo tako strašno, jer su svojom kršnom pojavom toliko šarmirali Bečlijke, da su ih one ugostile i hranile, spašavajući ih tako od gorke sudbine austrougarskog vojnika:

Sreća je po naše gorštace što ih je Bog dao gledne i naočite, te su Švabice i Madžarice poklapne za njima kao đeca za šećerlemom. Pa koji umije, a u tom gotovo nijedan nije s raskida, taj je rđavštinu u soldačkoj hrani nadoknađavao hranjivim šniclama i masnim krmenadlama krišom po mirišljivim

kujnama raznoraznih Bečlinaka. Po gotovo, da Muju i Krstu u tom nije bio krivi dio. Otud-odovud, pa se i oni prilagodiše vojničkom životu i pomiriše sa sudbinom. (Nevesinjski 1906: 17)

Tako se cela humoristička priča o vojnoj službi dvojice Hercegovaca sastoji od tadašnjim srpskim čitaocima opštepoznatih klišeja i stereotipa, kako o austrougarskom (etničkom, rodnom, kulturnom) Drugom, tako i o sebi.<sup>9</sup> Uostalom, ovo prvo poglavlje se završava grotesknom scenom u kojoj naši Hercegovci tokom vojnih manevara, koje posmatra sam Car, pokušavaju – naravno uzalud – da ubiju Franju Josipa. (Vredi pomenuti da je tadašnja Srpska Kraljevska Akademija Nauka nagradila knjigu sa »480 dinara u zlatu«, što je za to vreme bila prilična svota.)

Na sličan način kao što je Nevesinjski tematizovao instituciju vojske, Petar Kočić će prići temi austrougarskog pravosuđa u svojoj poznatoj drami *Jazavac pred sudom* (kao i u pripovesti *Sudanije*). I on će sa puno humora (koji se, kao i kod Nevesinjskog graniči sa ironijom i sarkazmom) i pomoću raznih stereotipa ismejati austrougarsku birokratiju i kratkovidost zakona i suda, osporavajući im svaki modernizacijski značaj. Nevesinjski i Kočić kao da su hteli da naglase nemogućnost da se kolonizator i kolonizovani međusobno sporazumevaju. Svakako, kada su u pitanju slike koje Nevesinjski i Kočić proizvode o svojim »blentavim Bošnjacima«, vrlo značajnim mi se čini uvid Elleke Boehmer, koja tvrdi da »an important line of approach available to [...] native writers in search of identity was the conversion of apparent deficiencies into definitions of the self. They learned to exploit the resources of their own half-and-half status.« (Boehmer 1995: 117) Jer, čini se da kako Kočić, tako i Nevesinjski svojim narodskim tipovima nastoje ne samo da obrnu odnose moći i preokrenu austrougarske orijentalne stereotipe o bosanskom stanovništvu, već i da *prevrednuju* mane svojih anti-junaka (barem, ono što bismo mi danas nazvali manama: hirovitost, nastranost, sklonost ka pijanstvu i zulumčarenju, asocijalnost, necivilizovanost...) u pozitivne osobine. Potvrđivanje pozitivne autostereotipije (lukavog seljaka, koji je uzor Srpstva) i negativne heterostereotipije (bezdušnog austrougarskog birokrate koji tlači Srbe) nesumnjivo je jedan od uzroka popularnosti ovog komada, koji se još i dan danas redovno izvodi u Beogradu. Kočićev komad je oštra satira koja dovodi u pitanje austrougarsku civilizatorsku priču o modernizaciji Bosne: glavni lik priče je lukavi bosanski seljak David Štrbac, koji u lokalni sud donosi jazavca koga je uhvatio na svojoj njivici kukuruza, gde je učinio veliku štetu. Na pitanje sudije, zašto je doneo jazavca u sudnicu, on odgovara zahtevom da se jazavcu sudi po akuratom austrijskom zakonu, jer on zna da »ovaj naš car ima za svašta zakon«. On dodaje da ga činjenica da je rođen »za turskog suda« [tj, za vreme osmanske uprave] ne sprečava da veoma dobro poznaje današnji red, iako nije bez napora stekao ova dragocena znanja:

Istina bog, mnogo sam se i promučio, dok sam to sve u glavi uredio i, rećemo kaz'ti, sredio...Šjedemo 'vako, ja i ona moja babetina, uveče kraj ognjišta, pa počnemo, što 'no vi velite,

---

<sup>9</sup> I »sopstvene« žene/verenice predstavljene su u najgorem svetlu: u odsustvu dvojice junaka, Krstinoj Stoji je »neki švapski žandarm napravio dijete« (30) a Mujinu Safiru su »ukrali Šokci [Hrvati, katolici] i odveli put Mostara, tu je polatinili i jedan je od njih privjenčao za se.« (31)

študijerati: ovo je, ženo, po zakonu, ovo jope' nije; ovo bi moglo biti po 'vom paligrapu, ovo jope' ne bi. I tako do neko doba noći študijeramo. (Kočić 1967b: 173)

Međutim, iza Davidovog odgovora na pitanje, zašto ga nije jednostavno ubio, izviruje jedna realnost koja je mnogo manje ružičasta, koja vraća čitaoca/gledaoca u surovi univerzum Kočićevog seljaka:

[...]znam zakon, pa neću preko zakona. Neću preko zakona, pa ubij me!...Neke godine, dok još nisam bio svještio vašeg zakona, ubio sam u toj istoj njivici jednog jazavca. Biće valjda brat ovog lopova. Uvati me carski šumar i oglobi me s pet vorinti. Kad metnu pare u džep, oštro mi zaprijeti: »Ne smiješ to više činiti, jer i jazavca današnji zakon brani.« E, kad ga brani, nek mu i sudi kad štetu počinil! ... (Kočić 1967b: 177)

Na ovom mestu se lepo vidi pozicija mimikrije koju zauzima Kočićev David Štrbac: praveći se da je kao potčinjeni subjekt u potpunosti usvojio vrednosti kolonizatora, on svojim satiričnim podražavanjem kolonijalnog diskursa stvara nelagodu kod kolonizatora. David se tačno nalazi u oblasti između mimikrije i ismevanja, u kojoj »the reforming, civilizing mission is threatened by the displacing gaze of its disciplinary double [...]« i svojim rečima i ponašanjem podstiče »a discursive process by which the excess or slippage produced by the *ambivalence* of mimicry (almost the same, *but not quite*) does not merely »rupture« the discourse, but becomes transformed into an uncertainty which fixes the colonial subject as a »partial« presence.« (Bhabha 1994a: 86) Dok mu sudski pisar pokušava objasniti da se carski zakon ne može primeniti na jazavce, David ne propušta priliku da svim prisutnim u sudnici otvoreno kaže šta misli o austrougarskoj upravi u Bosni. Na izuzetno ciničan način »hvali« austrougarski zakonski sistem, koji je bio tako blagorodan prema njemu i njegovoj porodici, da ga je »on mloge bijede i nevolje oslobodio.« (Kočić 1967b: 179) Njegovog sina je carstvo uzelo u vojsku i poslalo u Grac; kad je tamo umro, carevina mu je poslala tri forinte kao novčanu naknadu. Nije hteo da primi novac, jer ga je, kako kaže, carevina »od napasti oslobodila«, jer mu je sin bio »naopako i zločesto momče«. Kasnije su mu poreznici uzeli i kravu, četiri koze i prase – ali, kako kaže David, ionako su mu životinje učinile više štete no koristi, tako da zaključuje sledećim rečima, koje zadržavaju onu kočičevsku nostalgiju za starim dobrim vremenima, kad su krajiški seljaci imali svega u izobilju:

Nas je, seljaka, kažem vam, ovaj slavni sud od mnogo čega oslobodio. Ne riču nam više sa plandišta zadrigali bakovi niti nam bodu čeljadi; ne taru nam više silne volovanice plotova i ušjeva kô u ono staro, blentavo tursko vrijeme. Danas ne mereš videti u svijeta žirovne i bakovite sermije. Što nam je slavni sud ostavio, to je mirno, čudevno, pametno; istina malo mršavo i slabo, ali za nas, blentave Bošnjake, i nije drugo!... (Kočić 1967b: 181)

Komad se završava scenom u kojoj lekar, koji je došao po pozivu sudije, Davidu meri opseg lobanje, da bi ga zatim proglasio ludim – jer mimikrija je ujedno i sličnost i pretnja. (Bhabha 1994a: 86, 88)

#### 4 Zakon i moderna administracija Okcidenta nasuprot duhovnih vrednosti Orijenta

I Svetozar Ćorović je na svoj način prikazivao posledice uvođenja kapitalizma i nemilosrdne austrougarske birokratije u Bosnu. U tom je pogledu naročito upečatljiva njegova pripovetka *Ibrahim-begov ćošak* (1903)<sup>10</sup>, u kojoj pripovedač pun saosećanja priča o sudbini osiromašenog, propalog bega Ibrahima, koji nikako ne može da se prilagodi novome vaktu, koji je i u Mostaru nastao dolaskom austrougarske uprave. Stari Ibrahim-beg je potomak jedne bogate i moćne begovske porodice. Kako pričaju starci koji su ga još za života poznavali, njegov otac bio je

[b]irindžija u sveme!...Sidio je paši uz kolino, pa što on presudi, to je i paša presudio... Koliko je Hercegovina, gotovo sve njegovi kmetovi... Kud pođi, kud se okreni, sve vidiš njegove kule i čardake, pa njegove bašče, vinograde, bostanluke, duhaništa... – Carem ga zvali! – upade berberin, utirući ruke o bošču. – Stari ljudi, ihtijari, pa su na noge ustajali kad bi se on pomolio na svome zekanu, a pred njim četiri seiza... (Ćorović 1967a: 44–45)

Međutim, pošto je sav očev imetak potrošio, Ibrahim-beg sada radi za gradsku upravu kao čistač čaršije i fenjerdžija. Tek što mu nije »nestalo nafake«, kao što komentarišu age u berbernici. (Ćorović 1967a: 44) Jedino što mu je ostalo od očevog nasleđa je kuća sa tipičnim ćoškom koji gleda na glavnu pijacu grada. Ovaj *begov ćošak* za njega predstavlja pravu svetost: za njega je moralni imperativ čuvanje svoje babovine, koja ga ne samo vezuje za sjajnu prošlost njegovih predaka, već ga i izdvaja od ostalog siromašnog sveta i dokazuje njegovo begovsko poreklo. Međutim, inženjer koji radi u upravi varoši namerava da mu sruši ćošak, pošto je »ružan« i »smeta«. Ibrahim-beg odbija i novčanu nadoknadu koju mu inženjer nudi za ćošak, jer neće da bude »k'o i ostala fukara«. Uostalom, on tu sramotu ne bi mogao preživeti: »[k]azaće mu da je svoju starinu prodao Švabi za kesu groša...« (Ćorović 1967a: 52) Ali, zakon je neumoljiv i ne vodi računa o ljudskim osećanjima: sutradan Ibrahim-beg mora čak i da pripomogne u rušenju sopstvene kuće, i to pod komandom Grga, njegovog nekadašnjeg seiza (sluge), koji mu je sad nadređeni. Dolaskom Austro-Ugarske, kako nam pokazuje pripovedač, menjali su se i ekonomski, i socijalni odnosi, tako da je Ibrahim-beg ne samo osiromašio, već je i lišen svakog vida socijalnog poštovanja. Dok ostali ruše kuću, Ibrahim-beg se gubi u svojim mislima i umire pod svojim ćoškom, koji se sruši na njega. Nastanak modernosti, s njenim naglaskom na racionalnosti i funkcionalnosti, podrazumeva i druge vrednosti, koje pripovedač prikazuje u izričito negativnom svetlu. Austro-Ugarska i njena modernizacija u ovoj pripovesti predstavljaju materijalnu korist i napredak, ali ona nema razumevanja za duhovne vrednosti koje starosedeooci najviše cene.

Suprotstavljene vrednosti Orijenta i Okcidenta Ćorović će tematizovati i u svom uspelom romanu *Stojan Mutikaša*, u kojoj se problematizuje oportunistički mentalitet čaršije, koji je Ćorović poznao od malih nogu. Glavni lik, seosko momče Stojan Mutikaša, uspeva da se zaposli kod jednog trgovca u gradu, gazda Sime. Naučivši od gazde Sime sve finese trgovačkog a i zelenaškog

---

<sup>10</sup> Pripovetka je prvi put objavljena u *Letopisu Matice srpske* 218/2: 92–102, a nakon toga u zbirci pripovedaka *U časovima odmora. Knjiga I*. Mostar: Paher & Kisić 1903.

zanata, Stojan gubi poštovanje prema zajednici iz koje je potekao. Tako on postaje moćan trgovac, ali i lukav prevarant i nemilosrdan krvopija seljaka. Ceo Stojanov moralni preobražaj, koji podrazumeva i njegov promenjeni odnos prema selu prikazan je na naturalistički način. Već na početku nam pripovedač nekako simbolično predskazuje u kom pravcu će se duhovna metamorfoza glavnog lika razvijati, skrenuvši čitaocu pažnju na to, kako je Stojanu »ipak drago što će skinuti seljačko a obući varoško«. (Ćorović 1967b: 28)

Nespojivost tradicionalnih vrednosti i vezanosti bosanskog seljaka za prirodu sa »neljudskim« austrougarskim zakonima tematizuje se i kod Kočića na različitim mestima. Kočić naročito naglašava da stvaraoci austrougarskih zakona ne mogu dokučiti samu životnu filozofiju bosanskog seljaka, te da se suština života ne može zabeležiti ili omeđiti zakonom. Po toj logici se ni u *Jazavcu pred sudom* Davidova njivica ne može precizno imenovati ili podvesti pod bilo koju zakonsku klasifikaciju: kako tvrdi David Štrbac, ona nije »ni carska, ni spa'jska, ni Davidova« (Kočić 1967b: 178), ukazujući na to da ona podrazumeva jednu dubinsku vezanost bosanskog seljaka za svoju zemlju i bosansku prirodu, a ona se ne može izraziti austrougarskim zakonima, koji su racionalni, ali »neljudski«.

Kočićeve prirovetke *Vukov gaj* (1910), slično kao Ćorovićeva priča o Ibrahim-begovom ćošku, problematizuje konflikt zakona i ljudskih osećanja, odnosno suprotstavljenost duhovnih vrednosti i vezanosti za prirodu s jedne, i materijalističku pohlepu, s druge strane. Ključna u toj pripovesti je, kako sam naslov kaže, šuma koju je Vuk još kao malo dete, radeći pod najam kod Bosančića, potkresivao i čuvao kao malo vode na dlanu, te »od zakržljale šikare, koja je bila svačija i ničija, izdvajao se lagano i neosjetno gaj sa visokim i vitkim bukvama i javorima, viseći i šireći se.« Pripovedač naglašava Vukovu istinsku vezu s prirodom: »[t]e bukve i javorovi su mu mili i dragi kao nešto svoje rođeno što mu je priraslo za dušu i srce.« Kad bi pogledao svoj gaj, tepao bi mu kao rođenom bratu ili sestri, a njegovo šuštanje mu je »uvijek dušu zanosilo i opijalo.« (Kočić 1967c: 56-57) Selo se naviklo na tu njegovu ljubav prema gaju, poštuje i njega i njegovu šumu, koja ih zimi od hlada spašava drvetom, a na proleće od glada sremušem. Vukov gaj im je »k'o svetinja jedna« (58), tako da se celo selo buni, kad sazna da je spahija šumu prodao jednom strancu, koji namerava da je poseče i proda bukve i javorove. Kako kazuje pripovedač, imitirajući narodski govor,

Zmijanje se uzruja i uzbuni kao nikad dotada. Sa dna do dna Zmijanja odjekivahu uzvici i dozivanje: »Kauri idu da sijeku Vukov Gaj! Na skup, braćo i Srbovi!« Iz sviju sela sa njiva i od kuća pohrlješe gomile uzrujanog i zaprepašćenog naroda. Ljudi bacaju kose i vile preko ramena, na djevojačkim i momačkim usnama prekidaju se pjesme, žene ostavljaju kolijevke sa rasplakanom djecom, i sve to hrli i srlja prema Vukovom gaju, pognano nekakvom nepojmljivom i neodoljivom silom. Hrli i kulja svijet sa sviju strana, kao da iz zemlje niče i skuplja se pod Vukov Gaj. (Kočić 1967c: 60)

Dolazi do oštrog sukoba između žandarske patrola koja štiti radnike, posebno unajmljene za seču šume (nijedan Zmijanjac nije hteo da učestvuje u tom bogohulnom delu) i Zmijanjaca. Prva se strana poziva na zakon, a druga na ime Boga i Božju pravdu. (Kočić 1967c: 61) I stari Vuk, koji

je pozvao narod na bunu, strada u tom sukobu, nakon koga »[g]injenike pokopaše, a Vukov Gaj počese sjećati.« (Kočić 1967c: 62) Jasno je, koja je opcija pobedila. A ova dijametralna suprotnost dvaju svetonazora tačno odgovara oksidentalističkom stereotipnom mišljenju o materijalističkom Zapadu, i produhovljenom, odnosno, etički osvešćenom Istoku na koji su Ian Buruma i Avishai Margalit ukazali u svojoj knjizi *Okcidentalizam*. (Buruma & Margalit 2004)

## 5 Zaključak

Bosansko-hercegovačko društvo bilo je duboko podeljeno po pitanju prihvatanja modernizacijskih procesa s kojima se stanovništvo Bosne i Hercegovine suočilo nakon okupacije, a to se ogleda i u radovima bosanskih pisaca toga vremena. Vrednovanje austrougarske uprave bilo je neposredno povezano sa vrednovanjem procesa društvene modernizacije koje Monarhija u Bosni sprovodi. Takođe, mnogi pisci su se prema ovim modernizacijskim procesima odnosili kao prema pitanju od ključnog značaja za nacionalni identitet njihove etničke zajednice. Odnosno, mnogi su preko svojih književnih dela tražili ili davali odgovor na pitanje kako etnički kolektiv kome i sami pripadaju treba da se odnosi prema Austro-Ugarskoj kao *nosiocu* modernosti. Pojedini su pisci svojim čitaocima reprezentovali novi poredak (koji je, najčešće, ipak, shvaćen i tumačen prilično jednostrano) kao nešto što treba prihvatiti u ime napretka. Ovi su pisci pomoću prosvetiteljskog narativa stvorili priču o zaostalosti svoje zamišljene zajednice, te o potrebi kolektiva da se modernizuje (Osman-Azizov roman *Bez nade*, Mulabdićevo *Zelena busenja*). Društvena modernizacija za njih ne samo podrazumeva, već i zahteva prilagođavanje austrougarskoj upravi. Iako naglašavaju da je prihvatanje Austro-Ugarske (ili bilo kog drugog »zapadnjačkog« modernizacijskog narativa koji se asocira sa njom: školovanja, vojne službe itd.) bitno za celu nacionalnu zajednicu, odnosno »za nacionalnu dobrobit«, u njihovim pričama prepoznavamo diskurs jedne elite čiji se klasni i ekonomski interesi poklapaju sa politikom kolonizatora. Međutim, ima i pisaca koji su novi društveni poredak, a naročito novu subjektivnost, tumačili kao ugrožavanje esencijalno, primordijalno shvaćenog kulturnog i nacionalnog identiteta, i stoga isticali tradicionalnije forme subjektivnosti i kolektivne identifikacije kao uzorne ili izražavali (blagu) nostalgiju za dobrim, prošlim vremenima. Jedni se, poput Nevesinjskog, sa Austro-Ugarskom obračunavaju uz pomoć rusoovske ideje plemenitog divljaka okovanog u lance civilizacije. Drugi, poput Kočića, koriste tipičnu socijalnu satiru u kojoj meta napada nije civilizacija kao takva nego društvene nejednakosti i izrabljivanja. Kao što sam to pokazao na pripovetkama Kočića i Ćorovića, ima i pisaca koji materijalnim dostignućima Austro-Ugarske suprotstavljaju duhovne vrednosti starosedelaca, čiji je moralni imperativ navodno jači od »zapadnjačkog« modernizacijskog narativa.

## Literatura

Benedict ANDERSON, 1993: *Imagined Communities*. London: Verso.

Homi BHABHA, 1994a: Of mimicry and man: The ambivalence of colonial discourse. *The Location of Culture*.

London/New York: Routledge. 85-92.

— 1994b: DissemiNation: Time, narrative and the margins of the modern nation. *The Location of Culture*.

London/New York: Routledge. 139-170.

Elleke BOEHMER, 1995: *Colonial and Postcolonial Literature*. Oxford: Oxford University Press.

Ian BURUMA & Avishai MARGALIT, 2004: *Occidentalism. The West in the Eyes of its Enemies*. New York: Penguin Books.

Svetozar ĆOROVIĆ, 1967a: Ibrahim-begov ćošak. *Sabrana djela I*. Sabrao i priredio Branko Milanović. Sarajevo:

Svjetlost. 44-54.

— 1967b: Stojan Mutikaša. *Sabrana djela V*. Sabrao i priredio Branko Milanović. Sarajevo: Svjetlost.

Robert J. DONIA, 2007: The Proximate Colony. Bosnia-Herzegovina under Austro-Hungarian rule.

*Kakanienrevisited*: <http://www.kakanien.ac.at/beitr/fallstudie/RDonia1.pdf>.

Michel FOUCAULT, 1975: *Surveiller et punir: naissance de la prison*. Paris: Gallimard.

Petar KOČIĆ, 1967a: Tuba. *Sabrana djela. I-III*. Sabrao i priredio Todor Kruševac, Sarajevo: Svjetlost/Beograd:

Prosveta, I: 23-51.

— 1967b: Jazavac pred sudom. *Sabrana djela. I-III*. Sabrao i priredio Todor Kruševac, Sarajevo:

Svjetlost/Beograd: Prosveta, I: 171-199.

— 1967c: Vukov gaj. *Sabrana djela. I-III*. Sabrao i priredio Todor Kruševac, Sarajevo: Svjetlost/Beograd:

Prosveta, II: 53-62.

Tomislav KRALJACIĆ, 1987: *Kalajev režim u Bosni i Hercegovini 1882-1903*. Sarajevo: Veselin Masleša

Ania LOOMBA, 2000 [1998]: *Colonialism/Postcolonialism*. London/New York: Routledge.

Noel MALCOLM, 1994: *Bosnia: a Short History*. London: Papermac.

Zoran MILUTINOVIĆ, 2004: Mašina prolazi kroz Višegrad. Društvena modernizacija i književno-istorijski modernizam u *Na Drini ćuprija*. *Sveske Zadružbine Ive Andrića* 21. 101-124.

Edhem MULABDIĆ, 1991: *Zeleno busenje*. Sarajevo: Svjetlost.

Radovan TUNGUZ-PEROVIĆ NEVESINJSKI, 1906: *Iz zemlje plača*. Beograd: Geca Kon.

Robin OKEY, 2007: *Taming Balkan Nationalism. The Habsburg 'Civilizing Mission' in Bosnia, 1878-1914*.

Oxford: Oxford University Press.

Muhsin RIZVIĆ, 1994: *Panorama bošnjačke književnosti*. Sarajevo: Ljiljan.

Werner SCHACHINGER, 1994: *Die Bosniaken kommen! Elitetruppe in der k.u.k. Armee : 1879-1918*. Graz: Leopold Stocker

Daniela STRIGL, 2006: Schneidige Husaren, brave Bosniaken, feige Tschechen. Nationale Mythen und

Stereotypen in der k.u.k. Armee. *Zentren, Peripherien und kollektive Identitäten in Österreich-Ungarn.*

Eds. Endre Hárs, Wolfgang Müller-Funk, Ursula Reber & Clemens Ruthner. Tübingen: Francke.

129–

143.

Damir ŠABOTIĆ, 2004: Ideologija u romanu *Zeleno busenje* Edhema Mulabdića. *Razlika* 9. 233–244.

## SUMMARY

This article investigates the narrative construction of national identity and the reception of social modernization in the Bosnian literature of the Austro-Hungarian epoch (1878-1918). It tempts to clarify why many Bosnian writers considered the discussion about social modernization to be of key importance for »the survival« of the national identity of the ethnic communities they identified themselves with. It is argued that many Bosnian authors related social modernization processes to the specific colonial politics of the Dual Monarchy in Bosnia and Herzegovina. Some authors tended to represent the new organization of society as something which their readers should accept and support in the name of progress. Presenting themselves as progressive, writers such as Edhem Mulabdić created a narrative about the backwardness of their own *imagined community* and about its need for modernization. According to them, social modernization merely meant acceptance of and appropriation to Austro-Hungarian rule. Although they stressed that acceptance of Austria-Hungary's rule (or of any other modernization narrative, such as the importance of Western education) was important »for the sake« of the whole national community, in their stories we can recognize the discourse of an elite whose class and economic interests converged with the politics of the colonizer. Other writers, however, interpreted the new social order, and especially the new subjectivity, as threatening for the primordially understood cultural and national identity. Therefore, they promoted more traditional forms of subjectivity and collective identification, or expressed a certain nostalgia for the good old days. Some of them, like Radovan Tunguz-Perović Nevesinjski, settled accounts with the Habsburg Monarchy with the help of the idea of the noble wild, kept in chains by civilization. Others, like Petar Kočić, made use of typical social satire in which the aim of attack was not civilization as such, but social inequality. Short stories by Petar Kočić and Svetozar Ćorović present another interpretation of the modernization processes that had been introduced by Austria-Hungary, bearing witness to the Occidentalist idea that the moral values of native Bosnians were superior to Western modernization narratives.